

тъ, тя прѣдложи такъви условия за миръ, шгото сръбската войска отъ негодование провъзгласи княза Милана за царь Сръбскій. Това нѣшто нѣмã сегнина. По-важна бѣше несполуката да се направи редовно прѣмирие, зашгото Турци ти съ прѣдложението си за прѣмирие за петъ шесть дни гледаха да спечелетъ врѣме, та да докаратъ повече сила, което и на-скоро стана. Бойтъ се подкачи пакъ. Тежка борба настана за сръбската войска и за доброволцити до послѣдната катастрофа на 17-й октомврий подъ Дюнишь, на който призмането влѣчаше слѣдъ себе си и падане то на Алексинець и отвареше на Турци ти свободенъ пѣтъ въ Моравската долина. Сърбия заплашоваше страшно опустошеніе. . .

Въ всичкото врѣме на тина боюве прѣговорити се протакаха. Англия ги правеше; ней принадлежаше мисльта за конференция; тя сама припозна въ това врѣме намисането, ако и само дипломатическо; тя начърта въ главни чѣрти основанието на мирътъ: *statu-quo* за кнежества та, и *автономіа* за побуненити области, — и тя сама прѣдложи прѣмирие за единъ мѣсець, за да се разгледагъ тина условия. Турция на въсичко това отговори съ просто прѣдложението за прѣмирие за половинъ година, въ което врѣме да се протака неизвѣстно то размирно положение. Лордъ Дерби тутакси се съгласи, а кога Росия нерачи да приеме турското прѣдложението, Англия оште единъ пѣтъ се отегли. Европейскій концертъ пакъ увисна на въздухътъ.

Минутата бѣше най-критическа. Рускій посланикъ подаде на Портата на 18-й октомврий единъ ултиматумъ за сключване на едно прѣмирие отъ два мѣсеца, и поиска да му се даде отговоръ въ четиредесетъ и осемъ часа; а подиръ два дни, слѣдъ това, бидоха казани слова въ Кремль, които повдигнаха духътъ въ Росия и направиха голѣмо впечатление на Европа. Заедно съ това биде поръчено да се тури на кракъ една часть отъ руската войска.

Дѣйствието, което изгѣзе отъ твърдото и рѣшителното положение на Росия, биде силно нѣ само срегга Турция, когато приа без-условно ултиматумътъ, нѣ и срегга цѣла Европа. Малко прѣди това британскій министръ заплашваше Росия съ воененъ походъ. Нѣ това бѣше послѣдна хвала. Въ самата Англия свободното обществено миѣние бѣше развлновано за поддръжката на турското насиліе възъ християнети, и британското правителство, безъ забава слѣдъ рускій ултиматумъ, поднови пакъ прѣдложението за конференция та. Така и Австриа, когато по-напрѣдъ се не съгласаваше на неа, тогава се присъедини.

Нѣ Молохътъ на европейскій концертъ, който то се растуриаше то се подноваваше, искаше нови жрѣтви. Конференция та заблѣжи трети актъ на европейскій концертъ. Доклѣ английскій пълномощнигъ, маркизъ Салисбури, забиколи царекити двореца на Европа, измина се цѣлъ мѣсець; оште, доклѣ пълномощницити се разговоретъ прѣдварително за нареждане то на програмата, измина се оште единъ мѣсець, и нето ти прѣмирието се свѣрши, безъ да се направи нѣшто. Трѣбоваше да се продължи. И така се испълни първото желаніе на турцити, което се искаше оште прѣвъ октомврий. Нѣ трѣбова да знаемъ, че това прѣмирието е само между Портата и кнежества та. Росия не воюва съ Портата, та затова и прѣмирието пѣма за неа, и въ ништо то не я обвързова.

Въ прѣдварителний разговоръ на пълномощницити Турция не биде допустна та, нѣ нейната страна напълно прѣдставляваше Австро-Унгария, когато, споредъ всичкити извѣстия, правеше всекакви възра-